

Не го убивай, Иванко!
Смили се, смили, Иванко!...

От. Иванъ (турга ръка на чело и се подръпва навадъ. Жаловито клати глава).

Петъръ (опште по-разперва ръцѣ и се подръпва назадъ).

Мария (повтаря умолителното си пѣние).

Не го убивай, Иванко!
Смили се, смили, Иванко!

(Изнемоштѣла скланя глава на гробницятъ камѣкъ).

Калугеринътъ (умолително).

Милость, Божи хора, милость къмъ тая злочеста!... Тя е безумна. Обкована е въ тежки вериги и е хвърлена въ тъмна, мокра и задушна тъмница. Мене сж турнали да бѣдѣ нейниятъ стражаръ и люто е прирѣчено да не вижда тя боже небо, божи хора... Но кой би утърпялъ? Смите се, тя е дъщеря на Асѣня...

Петъръ (закрива лице съ ръцѣ, но тага; като че се удря по лицето).

От. Иванъ (жаловито клати глава).

Злочеста Мария!... Но кой е тойзи, който, при Божие-то наказание, така люто наказва тая злочеста за престѣпленieto ѝ?

Калугеринътъ (гордо дига глава).

Мария е невинна! тя е чиста като Ангелъ!

От. Иванъ и Петъръ (който бързинкомъ дига глава, извиватъ въ единъ гласъ).

Невинна?

Калугеринътъ.

Хулитъ противъ Мария сж хули противъ Бога... Който и да сте вие, трѣба да преклоните глава предъ светата истина. Мария е люто измамена. Безбожно се подиграхъ съ най-светото ѝ чувство... подиграхъ се, за да могатъ по-лесно да ѝ лишатъ отъ милъ обичливъ татку. Тя не принесе, тя изгуби умъ; но това не стигаше, ами ѝ хвърлихъ въ